

Nochta Pál Attila

A kétlelkűségről

„Ne gondolja tehát az ilyen, hogy bármit is kaphat az Úrtól, a kétlelkű és minden útján állhatatlan ember.” (Jakab 1,7-8. Protestáns fordítás)

„mert az ilyen ember ne gondolja, hogy kap valamit az Úrtól. két(felé osztott) lelkű ember, állhatatlan minden utában.” (Vida Sándor fordítása szerint)

Ebben az évben, (2009) volt egy megrázó élményem, amely arra készítetett, hogy kezdjek el foglalkozni azzal a jelenséggel, amelyet a Biblia nemes egyszerűséggel csak kétlelkűségnek nevez. Hónapokon át kutattam az igében, és imádkoztam Istenhez, hogy adjon világosságot nekem e témában, mert ez a kérdés különösen foglalkoztatott engem az elmúlt időkben. Olvastam a Bibliát, elmélkedtem, (igyekeztem az Ige fényében megvizsgálni saját magamat is) imádkoztam, és végül olyan válaszokat kaptam Istentől a neki feltett kérdéseimre, amelyekből akár 40-50 oldalnyi anyagot is összeállíthatnék, de mivel erre nincs időm, ezért csupán most egy vázlatos írást tudok az olvasó elé tárni.

Természetesen nem gondolom, hogy mindent tudok, hitem szerint csak néhány fontosabb alapelvet érthettem meg, és valószínűleg ezeket sem fogom tudni tökéletesen megosztani az olvasóval, azonban hiszem, hogy amit képes vagyok megosztani, az útjelzőként szolgálhat a tovább haladáshoz, és az Úr az itt leírtakon túl, még sokkal részletesebb tanítást is adhat bárkinek, aki ezt hittel kéri tőle.

Íme hát e vázlatos tanítás!

I. Mi a kétlelkűség, és milyen tünetei vannak?

Mielőtt erre a kérdésre válaszolnánk, fontos tisztázni, hogy az embernek igenis létezik egy örökkévaló, szellemi része, vagyis szelleme, melyet Isten lehelt bele az emberbe, és így lett az ember élő lélek (1.Mózes 2,7). Amikor valaki újjászületik, akkor Isten, ezt a bizonyos emberi szellemet teremti újjá, vagyis Krisztus Szelleme egyesül a megtért ember szellemével, és ezáltal a Szent Szellem magában a hívó emberben is lakozást vesz. Az ember szelleme, amely az újjászületés előtt még a halál állapotában volt, rögtön megelevenedik, amikor az Úr lakozást vesz az emberben, ennek következtében egy új, Istentől született élet keletkezik bennünk, egy olyan élet, amely képes győzni a bűn és a halál fölött is, ezért az újjászületésünk következtében rögtön Isten templomává válunk (1.János 3,9, valamint 1.Korintus 6,19). Ugyanakkor az embernek van lelke is, sőt, az ember tulajdonképpen a szelleme és a teste egyesüléséből lett élő lélekké, vagyis személyiséggé (1.Mózes 2,7).

Az embert valójában Isten ígéje határozza meg így, viszont a Biblia más részeiből azt is megláthatjuk, hogy az ember bizonyos értelemben még ennél is bonyolultabb lény, saját magát sem képes a maga teljességében megismerni, ezért még a saját megismerésünkre is Isten segítségére van szükségünk (egyébként ebben a témában bátran ajánlom Csia Lajosnak a Bibliái lélektan című könyvét, melyet érdemes évente legalább egyszer átolvasni ahhoz, hogy néhány év elteltével talán a könyv lényegét megérthessük, Csia Lajos ugyanis e témában szerintem páratlan művet hagyott ránk).

Az ember mint lény legegyszerűbb meghatározására tehát azt a kifejezést használhatjuk, hogy élő lélek. A Szentírás tanítása alapján azt is tudhatjuk, hogy az emberi léleknek is minimum három része van, értelem, érzelem, akarat, melyek segítenek a bennünk vagy körülöttünk zajló események megfelelő feldolgozásában, valamint a különféle döntések meghozatalában. A döntéseink tehát valójában a lelkünkben születnek, és ha jól működik a lelkünk, akkor ennek következtében jó döntéseket hozunk. Míg a szellemünk csak arra képes, hogy Istent, valamint a láthatatlan világot érzékelje, addig a lelkünk egyszerre képes érzékelni a szellemünkből jövő információkat, (vagyis a belső világunkat) és a külvilágot. Nekünk kell eldöntenünk, hogy e két valóság közül melyikhez akarunk mindvégig ragaszkodni. Azt is érdemes még megemlíteni, hogy az ember lelkét ebben a földi életben általában minimum háromféle hatás érheti:

- 1. Az apáinktól örökölt hiábavaló, bűnös természet** (szerintem ebben valamilyen szerepet a genetika is betölt).
- 2. A neveltetés**, amely ha megfelelő, akkor van lehetőségünk arra, hogy valamilyen módon hasznos tagjaivá váljunk a környezetünknek és a társadalomnak.

3. Természetfeletti befolyás, amely egyaránt származhat Istentől és Sátántól (nyilvánvaló, hogy ebben a jelenlegi világszisztemben Sátán befolyása nagyon erősnek látszik).

Na most, amikor valaki újjászületik, akkor az újjászületés során a Szent Szellem kijelentést ad a bűneit felismerő és megbánó embernek, arról, hogy Jézus Krisztus őt is megváltotta abból a hiábavaló természetből és életmódból, amit a születése során örökölt (1.Péter 1,18), továbbá ez a természetfeletti kijelentés erőtlenné tesz minden romlott vágyat és hiábavaló hajlamot, így az újjászületett személy képessé válik Istennek tetsző módon élni.

Ezek után, a fenti ismeretek fényében már viszonylag könnyen megállapíthatjuk, hogy mi is valójában a kétlelkűség. (a görög szöveg alapján ezt a kifejezést kettős lelkűnek is fordíthatjuk, ezért én időnként felváltva fogom használni a „kétlelkű”, valamint a „kettős lelkű” kifejezéseket)

Kétlelkűségről akkor beszélhetünk, ha egy újjászületett keresztény bizonyos vágyakat, amelyek ellentétesek Isten akaratával, nem hajlandó megtagadni, megfeszíteni, halálba adni, hanem táplálja és érleli azokat a saját lelkében. Ennek következtében az ilyen ember kettős lelkűvé válik, egy részt szeretne engedelmeskedni Isten akaratának, de ezt csak egy bizonyos szintig tudja megtenni, mert közben az e világhoz kötődő vágyai ebben meggátolják, más részt pedig pontosan az Isten iránti engedelmisségében őt akadályozó vágyainak is engedni akar, hogy azok szerint élhessen. Az ilyen ember egyébként kettős életet él. Talán rendszeresen jár gyülekezetbe, vagy templomba, időnként még imádkozik és Bibliát is olvas, vagyis külsőleg úgy tűnik, mintha csakugyan Krisztust követné, ezzel párhuzamosan azonban van egy rejtett élete is, melyet igyekszik mindenki előtt palástolni, pontosan azért, mert ő maga is tisztában van azzal, hogy rejtett élete teljes mértékben ellentétben van Jézus tanításaival.

A kétlelkűség tünetei

Most pedig szeretnék megemlíteni néhány olyan tünetet, amely eléggé érzékelhetően jellemzi a kétlelkű embereket. Az összes létező tünetet természetesen nem fogom tudni felsorolni, hiszen mindet nem is ismerhetem. Most csak azokról kívánok említést tenni, amelyek az eddigi tapasztalataim szerint talán a legáltalánosabbak lehetnek. A Jakab 1,8-ban a kétlelkű, minden útján állhatatlan emberről olvasunk. Azt hiszem, hogy ebben a mondatban van egy kifejezés, amely kitűnően összefoglalja mindazt, ami a kétlelkűség állapotát jellemzi, ez pedig az „állhatatlan”. Szerintem ebben a szóban minden benne van. Én öt olyan jellemzőt találtam, amelyek közül legalább egy, de általánosságban véve inkább több is megmutatkozik azoknál, akik kétlelkűek. Ezek között természetesen átfedést is találunk, ezért ez a felsorolás nem tökéletes, ráadásul nem is teljes, hiszen a választék szerintem minden emberi képzeletet felülmúl.

1. A kétlelkű ember kettős életet él, ennek következtében aztán szinte automatikusan képmutatóvá is válik, hiszen pontosan a képmutatásával akarja leplezni kettős életét. Egyébként ezzel kapcsolatban nem szabad elhallgatni azt sem, hogy nagyon sok keresztény vezető is pontosan ezt teszi, vagyis, kettős életet él, és ezt a bűnét, képmutatással próbálja leplezni. A Máté 23,27-28-ban olvassuk Jézus szavait: „Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert hasonlók vagytok a meszelt sírokhoz, amelyek kívülről szépek látszanak, de belül tele vannak halottak csontjaival és mindenféle tisztátalansággal. Így kívülről ti is igaznak látszotok az emberek szemében, de belül tele vagytok képmutatással és törvényszegéssel.” (Protestáns fordítás)

Röviden összefoglalva tehát: van egy rejtett, belső élet, amely undorító, és ezt az istentelen életvitelt kell eltakarni egy lehetőleg mindenki számára szépek és igaznak tűnő külső élettel; ez a képmutatás. Nem véletlen, hogy ettől az általánosan elterjedt magatartástól óvakodnunk kell, mert ennek az istentelen viselkedésnek, mindig valamilyen isteni ítélet a végállomása (Lukács 12,1).

2. A kétlelkű ember a lelkének egyik részében nem tud elszakadni a világtól, másik részében pedig gyötördik a bűn miatt. Lót esete kitűnően példázta ezt a tünetet. Az 1.Mózes 13 szerint Ábrahám és Lót, különváltak egymástól. Amikor Lót helyet keresett magának ahol lakhatna, körül nézett, és a döntését teljes mértékben az alapján hozta meg, amit a fizikai szemével látott. Az 1.Mózes 13,10-13-ban ezt olvassuk:

„És fölvetette Lót szemeit és látta a Jordán egész környékét, hogy az egész megáztatott, – mielőtt elpusztította az Örökkévaló Szodomát és Gomorrhát – olyan, mint az Örökkévaló kertje, mint Egyiptom országa Cóár felé. És választotta Lót magának a Jordán egész környékét és elvonult Lót keletről; így elváltak egymástól. Ávrom lakott Kánaán országában, Lót pedig lakott a környék

városaiban és sátorozott Szodomáig. Szodoma emberei pedig gonoszak és bűnösök voltak az Örökkévaló előtt, igen nagyon.” (Imit Biblia)

Itt egy folyamatot láthatunk, ezt én most csak röviden kívánom felvázolni, mégpedig azért, hogy mindenki, aki ezt az írást olvassa, saját maga elmélkedjen Lót történetén, mert az elmélkedésünkbe belekapcsolódhat a Szent Szellem, ha mi ezt imában kérjük tőle, és akkor az ő segítségével mi is képesek leszünk táplálékot kiszedni saját magunknak Isten igéjéből.

A folyamat tehát így néz ki:

1. Lót körülnézett, és megtetszett neki az, amit meglátott.
2. Nem kérdezte meg Istent, hanem ő választotta meg azt a helyet, ahol lakni kívánt, mégpedig az alapján, amit meglátott, és ami felkeltette a figyelmét.
3. Elindult, és a környék városaiban lakott.
4. Majd eljutott Szodomáig, és ebből arra következtethetünk, hogy egyetlen városban sem lakott hosszabb ideig.

Itt hadd említsem meg újra azt a tény, hogy a 13-as vers szerint Szodoma lakosai már nagyon gonoszak voltak Isten előtt, tehát Lót bizonyosan tudhatott Szodoma erkölcsi állapotáról. Ehhez képest az 1.Mózes 14-ből az is kiderül, hogy már Lót is Szodomában lakott, hiszen amikor Szodoma háborúba keveredett, akkor ebben a háborúban Lót is fogságba esett, és Ábrahám valójában csak ömiatta mentette meg Szodoma lakóit (hiszem, hogy az 1.Mózes 14-ben említett háború figyelmeztetésül szolgált Lót számára).

Így tehát a fent említett folyamat további két ponttal is kiegészül.

5. Lót Szodomában lakik.
6. Lót annyira beépül a helyi közéletbe, hogy végül a város tekintélyesei közé is bekerül, ezt megláthatjuk az 1.Mózes 19,1-ben, ahol az „ült Szodoma kapujában” kifejezés ezt jelenti, hiszen abban az időben a város kapuja, a város vezetőségét is jelentette.

A 2.Péter 2,7-8-ből azonban az is kiderül, hogy ugyanakkor Lót mégis gyötrődött, a város lakóinak életvitele miatt. Vagyis: lelkének egyik részében ragaszkodott az idő közben megszerzett vagyonhoz és tekintélyhez, lelkének másik részében viszont gyötrődött a bűnök miatt, melyeket Szodomában látott és tapasztalt. Így van ez, amikor az ember egyszerre akarja szolgálni Istent és a világot. Kellenek neki a világ javai is, ugyanakkor Istent is szívesen szolgálná, így aztán gyötrődik a lelkében, majd végül ez a kettősség felemészti őt.

3. A kétlelkű ember általában szereti a pénzt, a gazdagságot, és nagy vagyonában bízik.

A Példabeszédek 10,15-ben olvassuk, hogy „A gazdagnak a vagyon az erős városa, a nincsteleneknek romlásuk a szegénység.” (Protestáns fordítás) Hiszem, hogy a Biblia tanítása szerint a szegénység valójában gonosz és ördögi eredetű, hiszen Isten soha nem tervezett szegénységet és pusztulást az emberiség számára. Foglalkozunk azonban most a fent idézett mondat első felével, a gazdagnak a vagyon az erős városa! Na de mi van akkor, ha ez az erős város egyszer csak összedől?

Akkor kiben fog bízni az az ember, akinek esetleg az a vagyon volt az erős városa, amit mondjuk nemrég elveszített?

Pál apostol ezt írta Timóteusnak: „Akik pedig meg akarnak gazdagodni, kísértésbe meg csapdába, sok esztelen és káros kívánságba esnek, amelyek az embereket pusztulásba és romlásba döntik. Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme, amely után sóvárogva egyesek eltévelyedtek a hittől, és sok fájdalmat okoztak önmaguknak.” (1.Timóteus 6,9-10. Protestáns fordítás)

Aztán ezt is írta: „Azoknak pedig, akik e világban gazdagok, parancsold meg, hogy ne legyenek gögősek, és ne a bizonytalan gazdagságban reménykedjenek, hanem Istenben, aki megélhetésünkre mindent bőségesen megad nekünk.” (1.Timóteus 6,17. Protestáns fordítás)

Ebből a két igéből is világosan kiderül, hogy Istennek nincs ellenére az, ha valaki gazdag, hiszen akkor a gazdagság egy elrettentő, gonosz, bűnös dolog lenne. Nem. Isten azt mondja, hogy a probléma a gazdagság szeretetével van, és azzal, ha valaki a saját gazdagságában bízik. Ha valaki mindenáron meg akar gazdagodni csupán azért, mert szereti a gazdagságot és erre vágyik, vagy már

meggazdagodott, de nem Istenben, hanem a saját gazdagságában bízunk, akkor válnak aktuálissá az ilyen ember számára a fent idézett igék. A gond itt az, hogy a gazdagok közül nagyon sokan vannak abban a tévhitben, hogy gazdagságuk által mindent elérhetnek. Ez nem csupán egy általános megállapítás, én magam is ismertem olyan gazdag embereket, akiknek az életében ezt a súlyos tévedést valóban látni lehetett. Nekem az az általános tapasztalatom, hogy Isten szeretné megáldani és megsegíteni a gazdag hívőkön keresztül a szegényebb hívőket, de manapság ez alig látható az egyházban, mert nagyon sok gazdag keresztény él kétlelkűségben, egyszerre akarja szolgálni Istent és a pénzt. Ezt a problémát egyébként jól szemlélteti a gazdag ifjú esete is. Jézus nem minden gazdagot szólított fel arra, hogy ossza szét a vagyonát a szegények közt, majd kövesse őt, hanem csak a gazdag ifjút. Miért? Azért, mert neki ez egy személyes üzenet volt Istentől. A gazdag ifjú ugyan eljutott egy bizonyos szintig Isten keresésében, de nem tudott tovább jutni. Többet akart, valami hiányzott neki, és ennek tudatában kereste meg Jézust. Jézus segíteni akart neki azzal, hogy rámutatott gyengeségére; Fiatal barátunk nem irtotta ki a lelkéből a pénz szeretetét, így tulajdonképpen ő is kétlelkű ember volt. Manapság tele vannak a gyülekezetek kétlelkű gazdag hívőkkel, akiket Isten alig, de leginkább semmire sem tud használni.

4. A kétlelkű ember gyakran paráznává, házasságtörővé válik, torz lelki kapcsolatai vannak, sőt, ezek a torz kapcsolatok gyakran szexuális egyesülésben végződnek.

Isten szerint a paráznaság nem csak torz szexuális kapcsolatokban nyilvánul meg, hanem abban is, ha valaki inkább szereti a világot, mint Krisztust. Az ószövetségi írásokból láthatjuk, hogy az Úr, saját választott népét is paráznának nevezte, amikor az elfordult tőle, és a szomszédos nemzetek szokásait vette át. Nem kell azonban messzire mennünk, mert az újszövetségben, Jakab apostol levelében is találunk olyan igét, amely pontosan erről szól. „Parázna férfiak és asszonyok, nem tudjátok-e, hogy a világgal való barátság ellenségeskedés az Istennel? Ha tehát valaki a világgal barátságot köt, ellenségévé válik az Istennek.” (Jakab 4,4. Protestáns fordítás)

Tehát a lényeg: Isten szerint mindenki, aki barátságban van a világgal, az egyben parázna is. A világgal való barátság itt egyszerűen annyit jelent, hogy nem Isten akarata szerint, hanem a világ által gerjesztett kívánságaink szerint éljük az életünket. Manapság ez a házasság területén is jól látható, még a gyülekezetekben is. Sajnos már a keresztények között is nagy számban vannak azok, akik nem tudnak hűségesek maradni a házasságban sem, eljárnak a gyülekezetbe, látszólag jó hívők, közben pedig súlyos dolgok történnek az életükben, megcsalják a házastársukat, elválnak, majd újra házasodnak, aztán megint elválnak és újra házasodnak, stb-stb. Számtalan ilyen és ehhez hasonló történetet lehet hallani manapság. Ezek az istentelenségek megfertőzték napjaink kereszténységét, mert már nem csak a világ gyermekei között látható ez a jelenség, hanem a gyülekezeteinkben is.

Van még egy terület, amelyről azt hiszem nem sokat tanítanak mostanság a keresztény igehirdetők, ez pedig nem más, mint a barátság. Hiszem, hogy minden újjászületett embernek teljes mértékben alá kell rendelnie magát a Szent Szellem vezetésének, ha valóban növekedni szeretne Isten megismerésében. A másokkal való barátkozás is ebbe a kategóriába tartozik. Egy újjászületett embernek fel kell tennie magában azt a kérdést is, hogy „Vajon Jézus is barátkozna azzal a személlyel, akivel én szeretnék?” Természetesen erre a kérdésre is mindenkinek személyesen kell választ kapnia Istentől. Természetesen Isten azt akarja, hogy jó kapcsolatban legyünk olyanokkal is, akik még nem keresztények, mert ő rajtunk keresztül szeretné kisugározni önmagát a környezetünk számára. A barátság azonban több a jó kapcsolatoknál. Barátságban olyan emberekkel lehetünk, akikkel sok tekintetben azonos az életünk, vagy legalább is egy dologban mindenképpen azonosak vagyunk, Jézust akarjuk követni teljes lényünkkel, minden áron. Hiszem, hogy ez a valódi, krisztusi mérce, ami alapján meghatározhatjuk az emberi kapcsolatainkat és megítélhetjük azok minőségét.

A mi mércénk Krisztus, és ez azt jelenti, hogy nincs egy konkrét sablon, vagy egy jól bevált recept, amely alkalmazható lenne az élet bár mely területén. Kell, hogy a Szent Szellem vezessen bennünket, ez a vezetés pedig belülről történik, a szellemünkön, illetve a lelkiismeretünkön keresztül, az Istentől való belső törvény alapján, amely így hangzik:

„A húshoz igazodók ugyanis a hús dolgain jártatják eszüket, de a szellemhez igazodók a szellem dolgain. A hús észjárása ugyanis halálra visz, a szellem észjárása ellenben életre és békességre.” (Róma 8,5-6. Csia Lajos fordítása szerint)

Vagyis mindaz, ami az életet és a békességet munkálja bennünk, Istentől származik. Megfordítva, mindaz, ami Istentől származik, az életet és a békességet munkálja bennünk. Így tehát ez a bizonyos

belső törvény, minden esetben összhangban van Isten igéjével, melyet a Szent Szellem tesz élővé és aktuálissá számunkra. Ezt a belső törvényt kell alkalmaznunk a barátságokra is, és akkor mi magunk fogjuk tudni, hogy Isten kivel szeretne, vagy kivel nem szeretne minket együtt látni. Ez fontos kérdés egy újjászületett keresztény számára, mert az istentelen, torz kapcsolatok tényleg ráadásul az ilyen kapcsolatok gyakran szexuális egyesüléssel végződnek, a szex pedig a Biblia tanítása szerint csak a házasságban gyakorolható legálisan, ott viszont egyértelműen gyakorolni kell.

5. A kétlelkű ember hűtlen, és megbízhatatlan.

Hitem szerint a hűtlenség és a megbízhatatlanság, kéz a kézben járnak. Ahol tehát hűtlenség van, ott megbízhatatlanság is van, és fordítva.

Ahogy azt már fentebb említettem, a Jakab 1,8-ban a kétlelkű és minden útján állhatatlan emberről olvasunk. Az állhatatlan, lényegében hűtlent is jelent. Valójában ez a kifejezés jól összefoglalja a kétlelkűség előző négy tünetét is, mivel a tünetek közt átfedések is vannak, ahogy ezt már szintén említettem korábban. Hűtlen emberrel nagyon rossz együtt élni, és tapasztalatból tudom azt is, hogy aki hűtlen, az nagyon megbízhatatlan az élet minden dolgában. Általános tapasztalat, hogy egy hűtlen embernek egyetlen egy ígéretét sem szabad elhinni, mert az ilyen ember kiszámíthatatlan. Ma mond valamit, de holnap akár ennek az ellenkezőjét is mondhatja. Ma ezt mondja: „Isten mondta nekem, hogy segítek rajtad, úgy hogy mindenben számíthatsz rám, stb-stb.”. Aztán később, amikor tényleg szükséged lenne az ő segítségére, akkor egy hirtelen fordulattal így szól: „Jaj, ne haragudj, de Isten azt mondta nekem, hogy még sem segíthetek”, és teljesen magadra hagy a bajban, te pedig egyedül nem tudod megoldani a problémádat, mert egyedül nem megy, tehetetlen vagy. Manapság sok ember, aki kereszténynek tartja magát, pontosan ezt teszi. Ezek az emberek minden szempontból megbízhatatlanok, és ráadásul ezt a megbízhatatlanságot vallásos köntösbe öltöztetve próbálják elleplezni. Tapasztalatból mondhatom, hogy ez nem Isten Szelleme, ez nem Jézus lelkülete. Ez az Ördög.

Jézus ezt mondta: „Ellenben a ti beszédeitekben az igen legyen igen, a nem pedig nem, ami pedig túlmegy ezen, az a gonosztól van.” (Máté 5,37. Protestáns fordítás)

Természetesen az előfordulhat, hogy egy hívő embernek erkölcsi okok miatt ki kell lépnie egy adott ügy folyamatából, de én most nem erről a kategóriáról beszélek.

II. Hogyan lesz valakiből kétlelkű?

A Szentírás tanítása alapján azt állítjuk, hogy az újjászületés során a Szent Szellem erőtlenné teszi a romlott vágyainkat és a hiábavaló hajlamainkat, hogy képesek legyünk egy Istennek tetsző, új életet élni. Ha Isten ilyen nagyszerű lehetőséget biztosított a számunkra, akkor mégis hogyan válhat egy újjászületett ember kettős lelkűvé? Erre a kérdésre csak akkor kapjuk meg a választ, ha megértjük, hogy az újjászületés, az ember személyiségének melyik részében történik. A Bibliában, az ember kétféle születéséről olvashatunk, testi születésről, valamint szellemi születésről.

„Ami húsból született, az hús, és ami Szellemből született, az szellem.” (János 3,6. Csia Lajos fordítása szerint)

A testi születésünk után, szellemileg is meg kell születnünk ahhoz, hogy Isten gyermekei lehessünk, és bejuthassunk Isten királyságába (János 1,12-13; János 3,5). Ezt a szellemi születést nevezi a Biblia újjászületésnek, vagy felülről születésnek. Az újjászületéskor tehát az történik, hogy Krisztus Szelleme lakozást vesz az ember szellemében, és ezáltal az Úr, újjáteremti az eddig még halál állapotában lévő emberi szellemet. A halál állapota ebben az esetben az Istentől való teljes elszakítottságot jelenti, hiszen az ember szelleme él az újjászületés előtt is, de Isten számára mégis halottnak számít, mert az újjá nem született szellemmel Isten semmit sem kezdhet, hiszen az ilyen emberi szellem még az Ördög uralma alatt van (1.Mózes 2,16-17; Efézus 2,1-3).

Nagyon érdekes, hogy az újjászületéssel kapcsolatban János apostol első levelében, két egymásnak látszólag ellentmondó igazságot olvasunk.

Az 1.János 1,8. szerint: „Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg, és nincs meg bennünk az igazság.” Viszont az 1.János 3,9. szerint: „Aki az Istentől született, az nem cselekszik bűnt, mert az ő magja van benne, és nem vétkezhet, mert az Istentől született.”

Továbbá: „Ha azt mondjuk, hogy nem vagyunk bűnösök, hazuggá tesszük őt, és nincs meg bennünk az ő igéje.” (1.János 1,10)

Ugyanakkor „Tudjuk, hogy aki Istentől született, nem vétkezik, sőt aki Istentől született, az vigyáz magára, és a gonosz meg sem érinti.” (1.János 5,18 Protestáns fordítás, a fentebb idézett igék szintén)

Ha tehát újjászülettünk, akkor többé már nem vétkezünk, közben pedig mégis bűnösök vagyunk és vétkezünk, na most hogy is van ez?

A válasz erre a kérdésre az, hogy az újjászületés csodáját a szellemünkben éljük át, és az újjászületett szellemünk többé már valóban nem képes vétkezni, hiszen, romolhatatlan magból, Isten magjából született, (1.János 3,9; valamint 1.Péter 1,23) ebben a magban pedig nincs semmilyen ördögi természet.

A lelkünk viszont nem született újjá, az továbbra is rendelkezik a régi természetből fakadó vágyakkal és kívánságokkal, még annak ellenére is, hogy a szellemünkben ezek a romlott vágyak már valóban erőtlenné váltak. A helyzet az, hogy az újjászületés után a szellemünkben már valóban nem vagyunk bűnösök, viszont a lelkünkben még mindig azok vagyunk, látszólag ezért van ellentét a fentebb idézett igék közt. Viszont, az újjászületésünk után, már képesek vagyunk a lelkünkben eldönteni, hogy a hústesti természetnek, vagy az Úrtól kapott új természetünknek kívánunk-e engedelmessé válni. Ha úgy döntünk, hogy továbbra is a hústesti természet vezetésének kívánunk engedelmessé válni, akkor ebben az esetben az újjászületés mit sem használ nekünk. Ha viszont úgy döntünk, hogy a szellemünket, ezen keresztül pedig a szellemünkben lakozó Krisztust kívánjuk követni, akkor ez által a lelkünk folyamatosan átformálódik Krisztus képére és hasonlatosságára, vagyis a földi életünk végére gyakorlatilag teljesen kirajzolódik a lelkünkben Krisztus jelleme, személyisége. A teljes szón itt nem mennyiségi, hanem elsősorban minőségi teljességet értek, hiszen Isten annyira végtelen, hogy csak az örökkévalóságban lesz lehetőségünk őt teljes mértékben megismerni.

Mindezek fényében már viszonylag könnyen választ kaphatunk arra a kérdésre, hogy miként lesz valakiből kétkelő. Az úgynevezett legfőbb parancsolat, amit Jézus is idézett, azt mondja, hogy „szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szivedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből”. (Márk 12,30. Protestáns fordítás)

Én ennek az igének most csak azzal a részével szeretnék foglalkozni, amely arról szól, hogy Istent a lelkünk teljességével is szeretnünk kell, vagyis minden érzelmünkkel, teljes értelmünkkel és teljes akaratunkkal. Tehát, Isten azt akarja, hogy az újjászületésünk után a lelkünk, kövesse a szellemünket, illetve a szellemünkben lakozó Krisztust, szabaduljon meg a jelenlegi világrendszer kívánságainak fogságából, teljes mértékben forduljon Istenhez, és Isten dolgai felé. Amikor azonban egy keresztény ember a lelkében olyan vágyakat is táplál, amelyek ellentétesek Isten akaratával, akkor már nem teljesíti a nagy parancsolatot, ilyenkor ugyanis a lelkének csak az egyik részével szereti az Urat, a másik részével pedig más, világi dolgokat szeret. Jakab apostol az ilyen keresztényeket nevezi kétkelő (kettős lelkű) keresztényeknek: „Ne gondolja tehát az ilyen, hogy bármit is kaphat az Úrtól, a kétkelő és minden útján állhatatlan ember.” (Jakab 1,7-8. Protestáns fordítás)

III. A kétkelő ember hogyan kerül végleg az Ördög befolyása alá?

Ahogy azt már korábban említettük, a kétkelés idővel két egymás mellett párhuzamosan futó életvitelt is eredményez, egy úgynevezett hívő életvitelt, és egy hústest szerinti életvitelt. Ez azonban nem tart a végtelenségig, hiszen az Úr több alkalommal is megszólítja az ilyen embert, és ha ezek a megszólítások nem eredményeznek megtérést, akkor a kétkelés folyamatosan átalakul ördögi természetté, vagyis, idővel a lélek már teljes mértékben az Ördög befolyása és uralma alá kerül.

Ez hogyan történik meg?

Erre a kérdésre világos választ kapunk a 2.Thesszalónika 2,9-12-ből.

„Mert ennek a törvénytíprónak az eljövetele a Sátán munkája a hazugság minden hatalmával, jelével és csodájával; és a gonoszság mindenféle csalásával azok számára, akik elvesznek, akik nem szerették az igazságot, hogy általa üdvözüljenek. Ezért szolgálta ki őket Isten a tévelygés hatalmának, hogy higgyenek a hazugságnak, hogy ezáltal mindazok elvegyék ítéletüket, akik nem hittek az igazságnak, hanem a hamisságban gyönyörködtek.” (Protestáns fordítás)

Összefoglalva: teljes mértékben az Ördög befolyása alá kerülnek mindazok, akik nem szerették az igazságot. Mit jelent az, hogy nem szerették az igazságot? Úgy hiszem, hogy ez egy nagyon fontos kérdés, ugyanis

manapság nagyon sok gyülekezetbe járó ember hivatkozik az igazságra. Ők azt állítják magukról, hogy nagyon szeretik az igazságot, miközben az életük ennek az ellenkezőjéről tanúskodik. Sőt, bármikor készek elmondani, hogy ők hisznek Jézus Krisztusban, aki meghalt és feltámadott. Személy szerint az a tapasztalatom, hogy az ilyen emberek közül sokan vannak olyanok is, akik a Biblia tanításait elméletileg nagyon pontosan ismerik, rendkívül koherens tanításrendszerük van, ők azok, akik elméletileg mindenre tudják a választ, csípőből megmondják neked, hogy mikor fog megtörténni Jézus második eljövetele, előtte milyen próféciáknak kell még beteljesedniük, stb-stb, és nagyon megvetően, lekezelően beszélnek veled akkor, ha te őszintén beismered, hogy nincs még mindenről pontos látásod.

Láthatjuk tehát, hogy ezt az igen csak pökhendi magatartást Isten nem tekinti azonosnak az igazság iránti szeretettel. Na de akkor mi az ami elfogadható Isten számára? Meg kell értenünk, hogy a világban kétfajta kereszténység létezik, az elméleti, valamint a gyakorlati kereszténység. Isten számára természetesen csak a gyakorlati kereszténység elfogadható. Az elméleti kereszténység csupán elméleti igazságokkal rendelkezik. Ez azt jelenti, hogy elméletileg ismerhetjük a Biblia tanításait, de közben magát az Urat, akiről a Bibliában olvashatunk, nem ismerjük, nincsenek róla személyes megtapasztalásaink. Az elmélet szintjén képesek vagyunk sok ismeretet befogadni, de ettől még nem szeretjük az igazságot. Ahogy különbség van az elméleti és a gyakorlati kereszténység közt, úgy különbség van a dogmatikai, és a tapasztalati igazság közt is. A dogmatikai igazság azt jelenti, hogy az értelmünkkel felfogtunk egy bizonyos igazságot, viszont a tapasztalati igazság ennél sokkal többet jelent. Isten szól hozzánk a saját életünkkel kapcsolatban, kinyilatkoztatja magát személyesen nekünk, úgy, hogy arra muszáj reagálnunk, ez a tapasztalati igazság. Ha az ilyen isteni kijelentésekre pozitívan válaszolunk, mint például bűnbánat, megtérés, készség a folyamatos változásra, stb., akkor mondhatja el rólunk Isten, hogy mi valóban szeretjük az igazságot. Ha azonban ellenállunk a Szent Szellemtől jövő késztetéseknek, akkor bármennyi ismerettel is rendelkezünk Istenről, ő akkor is az igazság ellenségeinek fog tekinteni minket, és ha nem térünk meg ebből a gonosz magatartásból, akkor egyre inkább ki leszünk szolgáltatva a Sátán hazugságainak és megtévesztéseinek.

IV. Milyen ítélet vár a kétlelkű emberre az útjának végén?

Korábban már említettem, hogy a kétlelkűséget általában két, egymástól jól elkülöníthető, párhuzamos életvitel jellemzi. Ebben a kettősségben sokáig lehet úgy élni, hogy ezt talán senki, vagy csak alig néhányan veszik észre. Abban nem hiszek, hogy ezt a végtelenségig lehet csinálni, mert előbb-utóbb minden dolog napvilágra kerül, és megítéltetik. A Máté Evangélium 24. fejezetét olvasva, különösen felfigyeltem egy mondatra.

„Ha pedig a gonosz szolga így szólna szívében: Késik az én uram, és szolgatársait verni kezdené, és együtt enne és inná a részegekkel: megjön annak a szolgának ura azon a napon, amelyen nem várja, és abban az órában, amelyben nem is gondolja; akkor kettévágatja, és a képmutatók sorsára juttatja: ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás.” (Máté 24,48-51. Protestáns fordítás)

Az itt olvasható részből az ragadta meg különösen a figyelmemet, hogy „akkor kettévágatja, és a képmutatók sorsára juttatja: ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás.” (Máté 24,51)

Itt arról van szó, hogy a kétlelkűségnek, vagyis a kettős életvitelnek, Isten egy válsághelyzettel fog véget vetni. Az Úr, hirtelen és váratlanul megjelenik, valamilyen módon ráteszi a kezét erre a kettős életvitelre, és leleplezi azt. Az illető életvitele és személyisége kettéhasad, hiszen megtörtént a kettévágatás. A kettévágatás azt jelenti, hogy Isten egy megfelelő pillanatban előidéz egy eseményt, amely végérvényesen leleplezi a kettős életvitelt és az ebből fakadó kettős személyiséget, így aztán kiderül, hogy a valóságban csak egyfajta személyiség létezik, egyfajta életvitellel.

A jobb megértés kedvéért, ezt egy példával is illusztrálom.

Tegyük fel, hogy van egy ember, aki a gyülekezetünkben nagyon példás hívőnek látszik, rendszeresen adakozik a szegényeknek, aktívan részt vesz a gyülekezet életében, és ráadásul kitűnően prédikál. Erre az emberre mi azt mondanánk, hogy igazán szellemi ember, ugye? „Ő aztán valóban szereti az Urat!” Csak közben azt nem tudtuk, hogy ez a mi drága, nagykenetű testvérünk, akit oly nagy áhitattal és megkülönböztetett módon csodáltunk, már nagyon régóta házasságtörésben él. Valamilyen szituációban azonban hirtelen mindenki előtt kiderül az igazság, lelepleződik a képmutatás, mi pedig megdöbbenve konstatáljuk, hogy a nagykenetű testvért félreismertük, mert ő valójában nem is olyan, mint amilyenek a gyülekezetben mutatta magát. A bálvány ledől! Igen, mert eljön az Úr, aki megvilágítja a sötétség titkait, nyilvánvalóvá teszi a szívek szándékait (1.Korinthus 4,5), és ez nem csak Jézus második eljövetelére

vonatkozik, hanem minden időre, mert az Úr ma is eljön különféle módokon, ugyan láthatatlanul, de amit cselekszik, abból nyilvánvalóan felismerhető a jelenléte. A kérdés az, hogy mi valóban fel akarjuk-e őt ismerni?

A kettős lelkűség következtében ítéletként megjelenhet a Sátánnak való teljes kiszolgáltatottság is, erről a 2.Thesszalónika 2,9-12-ben olvashatunk. Mivel ezt az igeszakaszt korábban már tárgyaltuk, ezért ezzel kapcsolatban most csak egy fontos dologról kívánok említést tenni. A Biblia nagyon világosan tanít arról, hogy súlyos természetfeletti megcsalattatásban lesz részük mindazoknak, akik nem szerették az igazságot, hanem csak látszat-kereszténységet folytattak. Én magam, amikor csak tehetem, igyekszem bezárkózni egy magányos helyen, hogy ott kettőben lehessen Istennel. Ilyenkor sokat olvasom a Szentírást, elmélkedem azon, amit Isten Szelleme éppen akkor megvilágít számomra az olvasás közben, és szívesen imádkozom nyelveken is, ezt az adományt nagyon szeretem, mert ezáltal időnként különösen érzékelem az Úr közelségét, és bár voltak már természetfeletti megtapasztalásaim Istennel, mégis hadd mondjam el azt, hogy ott, ahol nincs Isten ígéje az első helyen, általában súlyos elhajlások történnek. Ha csak a karizmatikus mozgalomra jellemző tévelygésekre és csalásokra gondolok, akkor azt kell mondanom, hogy szerintem ez a megállapítás talán még soha nem volt annyira aktuális, mint manapság.

A floridai J. Lee Grady író, kitüntetett újságíró és tizenhat éve a 260.000 példányszámban megjelenő Charisma magazin főszerkesztője, valamint 2000 óta egy amerikai pünkösdi gyülekezet lelkipásztora, nemrég ezt nyilatkozta:

„A karizmatikus vezetők nem elég világosan beszélnek a figyelmeztetéseikben az erkölcstelenség és a természetfeletti jelenségek kapcsán. Az USA-ban van példa a gyülekezeti vezetőségeken belüli „feleségcserére”, jelen vannak a pénzügyi szabálytalanságok, befolyásos prédikátorok hatalmas összegeket kérnek a fellépésükért és bizonyos irányzatok szintiszta sámánizmust folytatnak. A szószéken jelenlévő tisztátalanság elkerülhetetlenül elvezet a gyülekezeti összeomláshoz.”

Gradyt nyugtalanítják a karizmatikus mozgalomban látható súlyos tévelygések, és világos figyelmeztetéseket fogalmazott meg az úgynevezett lakelandi „ébredés” kapcsán, igaz utólag, de ő legalább kész volt megalázni magát a nyilvánosság előtt is. Mindaz, ami Gradyt nyugtalanítja, mára már világjelenség lett. Megdöbbentő, hogy mennyire igaz a megállapítás, mely szerint mindenki, aki erkölcstelenségben él, és megtérés, valamint a folyamatos megszentelődésre való törekvés nélkül keresi a „természetfelettit”, szükségképpen kiszolgáltatódik gonosz szellemek befolyásának. Ez a magyarázata a gyülekezetekben napjainkban felbukkanó hamis természetfeletti élményeknek, a prófétálás köntösébe öltöztetett jövőmondásnak, valamint a varázslásnak, amelyet különösen keresztény vezetők szoktak alkalmazni, hogy ezáltal is kontrollálják és manipulálják az általuk vezetett vallásos tömeget. Bálami kétlelkűség ez, melyet az alábbi ige is alátámaszt:

„Amikor Bálám látta, hogy az tetszik az ÚRnak, ha megáldja Izráelt, nem folyamodott többé varázsláshoz, mint azelőtt.” (4.Mózes 24,1. Protestáns fordítás)

Már most jól látható az a szomorú tény, hogy a kettős lelkűség következtében, egész gyülekezetek kerültek okkult befolyás alá. Ítéletként jött ez rájuk, mert kettős lelkűek voltak.

V. Mi a megoldás a kétlelkűség elkerülésére, vagy a teljes szabadulásra?

Hiszem, hogy el lehet kerülni a kétlelkűséget, de ha esetleg ez nem sikerült, akkor is van lehetőség a szabadulásra. Nagyon fontos, megvizsgálni magunkat az Ige fényében, hogy mi magunk nem vagyunk-e kettős lelkűek. Fontos, hogy ebben a dologban is őszinték legyünk magunkhoz, hiszen Istent úgy sem tudjuk becsapni.

Hitem szerint a kétlelkűség elkerülésére, vagy az abból való szabadulásra itt a megoldás:

„Azután így szólt mindnyájukhoz: „Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel naponként a keresztyét, és kövessen engem.” (Lukács 9,23. Protestáns fordítás)

Abban az időben, amikor Jézus ezeket a szavakat mondta, minden őt hallgató ember előtt nyilvánvaló volt, hogy mire is gondolt, hiszen a keresztt akkoriban a legkegyetlenebb kivégző eszköznek számított. Jézus pedig nem egyebet mond nekünk, mint azt, hogy amennyiben őt utána akarunk menni, akkor:

- 1. Tagadjuk meg magunkat**, vagyis, határozzuk el magunkban, hogy ezután többé nem a saját vágyaink szerint fogunk élni!

2. Naponként vegyük fel a keresztet, vagyis engedjük meg az Úrnak, hogy a mi akaratunk helyett az ő akarata érvényesüljön az életünkben (Máté 26,39), tegyük éppen mindig azt, amit Isten kér tőlünk! (Zsoltár 40,8-9).

3. Kövessük Jézust, vagyis, bármilyen élethelyzetbe visz bele minket, mindvégig ragaszkodjunk őhozzá, tartsunk ki mellette, ezt jelenti a gyakorlatban Krisztus követése.

Valójában mindez a hústesti természet halálát, és a szellemi, krisztusi természet életét jelenti és ezt Isten ígéje úgy jellemzi, hogy: „Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amit most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, (egy pontosabb fordítás szerint „az Isten Fiának hitében élem”) aki szeretett engem, és önmagát adta értem.” (Galata 2,20. Protestáns fordítás)

Természetesen ez nem megy egyik napról a másikra, és bizonyos értelemben nekünk is adnunk kell magunkat ahhoz, hogy Isten teljes uralomra jusson bennünk, ezért mondja nekünk az Ige, hogy: „Az Isten irgalmára kérek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek; és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek: mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes.” (Róma 12,1-2. Protestáns fordítás)

A fentebb vázlatosan kifejtett folyamat eredményeként, az életünk azonosulni fog Krisztus életével. Ez a gyakorlatban azt jelenti, hogy életünk minden olyan helyzetét, amelybe Isten akaratából kerültünk, a Szent Szellem segítségével meg fogjuk találni Isten számunkra kinyilatkoztatott ígében is, így még ha nem is kell átélnünk olyan szenvedéseket, mint amelyeket Jézusnak kellett átélnie, akkor is párhuzamot vonhatunk majd az ő élete, és a mi életünk közt, az ő sorsa, és a mi sorsunk közt. Végső soron így válunk teljesen eggyé Krisztussal, és akkor végre megértjük, amit Dávid is mondott: „URam, te vagy osztályrészem és poharam, te tartod kezvedben sorsomat.” (Zsoltár 16,5. Protestáns fordítás)

A Máté 20,23 szerint, nekünk is ki kell innunk Jézus poharát. Ez a pohár jelképes értelemben szintén a Krisztus életvitelével és szenvedéseivel való azonosulást jelenti (1.Péter 2,21) Ez a pohár tehát a szenvedés pohara is, és ha mi elutasítjuk ezt a poharat, akkor ez által Isten velünk kapcsolatos akaratát utasítjuk el (1.Péter 2,21).

Hitem szerint, nem véletlenül írta Péter apostol: „Mivel tehát Krisztus testben szenvedett, vértézzétek fel magatokat azzal a felismeréssel, hogy aki testileg szenved, az elszakad a büntől, hogy többé ne emberi vágyak, hanem az Isten akarata szerint éljétek le testi életetek hátralevő idejét.” (1.Péter 4,1-2. Protestáns fordítás)

Egyáltalán nem könnyű Jézus Krisztus poharából inni, mégis miközben elkezdjük kiinni e pohár tartalmát, egyszer csak maga az Úr lesz a mi poharunk, és akkor a siralom völgye források völgyévé lesz, a sivatagban pedig folyók fakadnak (Zsoltár 84,7; valamint Ézsaiás 43,19-20).

Amikor átéljük ezt a csodálatos megtapasztalást, hirtelen megértjük, hogy egész sorsunk Mennyei Atyánk kezében van, akinek létezésünk minden pillanatában gondja van ránk. Ennek az igazságnak a felismerése, valódi biztonságot és nyugalmat nyújt nekünk, és ekkor már képesek vagyunk teljesen rábízni magunkat Mennyei Atyánkra. Ezt az állapotot a Szentírás a nyugalom helyének nevezi, amelyről a Zsidókhoz írt levél 4,1-12-ben is olvashatunk. Isten ígéje nyomatékosan figyelmeztet bennünket, hogy nekünk már itt, ezen a Földön be kell jutnunk ebbe a nyugalomba, hogy el ne szakadjunk a hittől. Csodálatos szellemi állapot a nyugalom helye, olyan állapot ez, amelyben tökéletes harmóniában vagyunk az Úrral. Ez nem más, mint az örökkévaló szombat, melyet Isten készített nekünk itt a Földön, ezért már most átélhetjük mennyei örökségünk előízét, mint ahogyan ezt a zsoltáros is mondja: „Osztályrészem kies helyre esett, örökségem nagyon tetszik nekem.” (Zsoltár 16,6. Protestáns fordítás)

Tudjuk, hogy a mi osztályrészünk, maga az Úr (Zsoltár 16,5). Az örökségünkről pedig azt olvassuk a Szentírásban, hogy „Adjatok hálát az Atyának, aki alkalmassá tett titeket arra, hogy a szentek örökségében, a világosságban részesüljétek.” (Kolossé 1,12. Protestáns fordítás)

A szentek öröksége tehát a világosság. A kérdés azonban az, hogy pontosan mi, vagy ki ez a világosság? Az 1.János 1,5 szerint Isten a világosság, így hát a mi örökségünk nem más, mint Isten. Ő a mi poharunk, osztályrészünk és örökségünk. Csodálatos megkoronázása ez az Isten akaratából fakadó életvitelnek, ezért hát törekedjünk arra, hogy elkerülvén a kétlelkűséget, Isten tetszése szerint éljünk mindvégig ezen a Földön!

Sárbogárd, 2009 szeptember 24.